

Mot jorden gråtande sig molnen luta,
 Och under paraply gå Djurgårdsboar.
 Det strida regnet smattrar på min ruta:
 Det må det gerna göra, om det roar.

Att regn gör ogagn ser man mycket sällan.
 Tvärtom det gör, att ej naturen vissnar.
 Och läker himlen icke lite mellan,
 Står under rännan vattensån och gissnar.

Det är då synd att öfver regnet klaga,
 Man då åt hemmets härd sig ljufvast gläder.
 Det är så godt att inom sig få draga
 Just när man hemsöks af ett Herrans väder.

Hur smakar ej en liten smutt ur kruset,
 När regnet stängt vår port som våra grannars!
 När ha vi hemma fruarna i huset?
 Jo, under *ur och skur*, om icke annars.

När raspa lyckligast poetens pennor?
 Jo, under dundergodens våta spira.
 Om det ej sqvalar ifrån tak och rännor,
 När skulle man med smak då spela wira?